

ANEU I CONVIDEU A LES NOCES TOTHOM QUE TROBEU (cf. Mt 22,9)

Missatge

per a la 98a Jornada Mundial de les Missions

20 d'octubre de 2024

Estimats germans i germanes,

Per a la Jornada Mundial de les Missions d'enguany he escollit el tema de la paràbola evangèlica del banquet nupcial (cf. Mt 22,1-14). Després que els convidats haguessin rebutjat la invitació del rei, protagonista del relat, diu als seus servents: «Aneu [...] a les cruïlles dels camins i convideu a les noces tothom que trobeu» (v. 9). Si reflexionem sobre aquesta paraula clau, en el context de la paràbola i de la vida de Jesús, podem destacar alguns aspectes importants de l'evangelització, els quals resulten particularment actuals per a tots nosaltres, deixebles-missioners de Crist, en aquesta fase final de l'itinerari sinodal que, d'acord amb el lema “Comunió, participació, missió” haurà de relançar l'Església cap al seu compromís prioritari, és a dir, l'anunci de l'Evangelí en el món contemporani.

1. «Aneu i convideu!” La missió com un incansable anar i convidar a la festa del Senyor

Els dos verbs que expressen el nucli de la missió —“aneu” i “convideu”— estan col·locats al començament del mandat del rei als seus servents.

Pel que fa al primer, cal recordar que anteriorment els servents havien estat ja enviats a transmetre el missatge del rei als convidats (cf. v. 3-4). Això ens diu que la missió és un incansable anar cap a tota la humanitat per a convidar-la a l'encontre i a la comunió amb Déu. Incansable! Déu, gran en l'amor i ric en misericòrdia, està sempre en sortida a l'encontre de qualsevol home per a convidar-lo a la felicitat del seu Regne, malgrat la indiferència o el rebuig. Així, Jesucrist, bon pastor i enviat del Pare, anava a la recerca de les ovelles perdudes del poble d'Israel i volia anar més enllà per arribar també a les ovelles més llunyanes (cf. Jn 10,16). Ell va dir als deixebles, tant abans com després de la seva resurrecció: “Aneu”, involucrant-los en la seva mateixa missió (Lc 10,3; Mc 16,15). Per això, l'Església continuarà anant més enllà de qualsevol frontera, continuarà sortint una vegada i una altra sense cansar-se o desanimar-se davant les dificultats i els obstacles, per a complir fidelment la missió rebuda del Senyor.

Aprofito l'ocasió per a agrair als missioners i missioneres que, responent a la crida de Crist, ho han deixat tot per anar lluny de la seva pàtria i portar la Bona Notícia allí on la gent encara no l'ha rebuda o l'ha acollit recentment. Estimats germans, la vostra generosa entrega és l'expressió tangible del compromís de la missió *ad gentes* que Jesús va confiar als seus deixebles: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus» (Mt 28,19). Per això continuem pregant i donant gràcies a Déu per noves i nombroses vocacions missioneres dedicades a l'obra d'evangelització fins als confins de la terra.

I no oblidem que tot cristià és cridat a participar en aquesta missió universal amb el seu testimoni evangèlic mateix en tots els ambients, de manera que tota l'Església surti contínuament amb el seu Senyor i Mestre a “les cruïlles dels camins” del món d'avui. Sí, «avui el drama de l'Església és que Jesús continua trucant a la porta, però des de l'interior, per tal que el deixem sortir!» «Moltes vegades s'acaba sent una Església [...] que no deixa sortir el Senyor, que el té com “una cosa pròpia”, mentre que el Senyor ha vingut per a la missió i ens vol missioners» (Discurs del sant pare Francesc als participants en el congrés

organitzat pel Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida, 18 de febrer de 2023). Que tots nosaltres, els batejats, estiguem disposats a sortir novament en missió, cadascú segons la seva condició de vida, per a iniciar un moviment missioner, com als principis del cristianisme!

Reprenent el mandat del rei als servents de la paràbola, l'anar és inseparable del convidar: «Veniu a les noces» (Mt 22,4). Això deixa entreveure un altre aspecte no menys important de la missió confiada per Déu. Com podem imaginar, aquells servents-missatgers transmetien la invitació del sobirà amb urgència, però també amb gran respecte i amabilitat. Igualment, la missió de portar l'Evangelí a qualsevol criatura ha de tenir necessàriament el mateix estil d'Aquell a qui s'anuncia. En proclamar al món «la bellesa de l'amor salvador de Déu manifestat en Jesucrist mort i ressuscitat» (Exhort. Ap. *Evangelii gaudium*, 36), els deixebles-missioners ho fan amb joia, magnanimitat i benevolència, fruit de l'Esperit Sant en ells (cf. Ga 5,22); sense forçament, coacció o proselitisme; sempre amb proximitat, compassió i tendresa, aspectes que reflecteixen la manera de ser i d'actuar de Déu.

2. Al banquet. La perspectiva escatològica i eucarística de la missió de Crist i de l'Església

En la paràbola, el rei demana als servents que portin la invitació per al banquet de noces del seu fill. Aquest banquet és reflex d'aquell escatològic, és imatge de la salvació final en el Regne de Déu, realitzada des d'ara amb la vinguda de Jesús, el Messies i Fill de Déu, que ens va donar la vida en abundància (cf. Jn 10,10), simbolitzada per la taula plena de «plats gustosos i succulents, de vins selectes i clarificats», quan Déu «engolirà per sempre la mort» (Is 25,6-8).

La missió de Crist és la de la plenitud dels temps, com ell va declarar a l'inici de la seva predicació: «S'ha complert el temps i el regne de Déu és a prop» (Mc 1,15). Així, els deixebles de Crist són cridats a continuar aquesta mateixa missió del seu Mestre i Senyor. Recordem, pel que fa a aquest tema, l'ensenyament del concili Vaticà II sobre el caràcter escatològic del compromís missioner de l'Església: «El temps de l'activitat missionera discorre entre la primera i la segona vinguda del Senyor [...]. És, doncs, necessari predicar l'Evangelí a totes les persones abans que vingui el Senyor» (Decr. *Ad gentes*, 9).

Sabem que el zel missioner en els primers cristians tenia una forta dimensió escatològica. Ells sentien la urgència de l'anunci de l'Evangelí. També avui és important tenir present aquesta perspectiva, perquè ens ajuda a evangelitzar amb l'alegria de qui sap que «el Senyor és a prop» i amb l'esperança de qui està orientat a la meta, quan tots estarem amb Crist en el seu banquet nupcial en el regne de Déu. Així, doncs, mentre el món proposa els diferents “banquets” del consumisme, del benestar egoista, de l'acumulació, de l'individualisme, l'Evangelí, en canvi, crida a tothom al banquet diví on, en la comunió amb Déu i amb els altres, regnen la joia, la compartició, la justícia i la fraternitat.

Aquesta plenitud de vida, do de Crist, s'anticipa ja des d'ara en el banquet de l'eucaristia que l'Església celebra per mandat del Senyor i en memòria seva. I així, la invitació al banquet escatològic, que portem tots a través de la missió evangelitzadora, està intrínsecament vinculada a la taula eucarística, on el Senyor ens alimenta amb la seva Paraula i amb el seu cos i la seva sang. Com ensenyava Benet XVI, «en cada celebració eucarística es realitza sacramentalment la reunió escatològica del poble de Déu. El banquet eucarístic és per a nosaltres anticipació real del banquet final, anunciat pels profetes (cf. Is 25,6-9) i descrit en el Nou Testament com “les noces de l'Anyell” (cf. Ap 19,7-9), que s'ha de celebrar en l'alegria de la comunió dels sants» (Exhort. ap. postsin. *Sacramentum caritatis*, 31).

Per això, tots som cridats a viure més intensament cada eucaristia en totes les seves dimensions, particularment en l'escatològica i missionera. Pel que fa a això, reitero que «no podem acostar-nos a la Taula eucarística sense deixar-nos portar per aquell moviment de la missió que, partint el cor mateix de Déu, tendeix a arribar a tots els homes» (*ibid.*, 84). La renovació eucarística, que moles Esglésies locals han estat promovent encomiablement en el període postcovid, serà també fonamental per a despertar l'esperit missioner en cada fidel. Amb quanta més fe i impuls del cor, en cada missa, hauríem de pronunciar l'aclamació: «Anunciem la vostra mort, proclamem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús!»

En aquesta perspectiva, en l'any dedicat a la pregària en preparació al Jubileu de 2025, vull invitar a tothom a intensificar per damunt de tot la participació en la missa i la pregària per la missió evangelitzadora de l'Església. Ella, en efecte, obedient a la paraula del Salvador, no cessa d'eleva a Déu en cada celebració eucarística i litúrgica la pregària del parenostre amb la invocació «vingui a nosaltres el vostre Regne». I així l'oració diària i particularment l'eucaristia fan de nosaltres peregrins-missioners de l'esperança, en camí cap a la vida sense fi en Déu, cap al banquet nupcial preparat per ell per a tots els seus fills.

3. “Tothom.” La missió universal dels deixebles de Crist i l'Església completament sinodal-missionera

La tercera i última reflexió es refereix als destinataris de la invitació del rei, “tothom”. Com he subratllat, «això es troba en el cor de la missió, aquell “tothom”, sense excloure ningú. Tothom. Per tant, tota la nostra missió brota del cor de Crist, per a deixar que ell atragui a tothom cap a ell» (Discurs del sant pare Francesc als participants en l'assemblea general de les Obres Missionals Pontificies, 3 de juny de 2023). Encara avui, en un món esqueixat per divisions i conflictes, l'Evangelí de Crist és la veu dolça i forta que crida els homes a trobar-se, a reconèixer-se germans i a gaudir de l'harmonia enmig de les diferències. Déu vol que «tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (1Tm 2,4). Per això, no oblidem mai, en les nostres activitats missioneres, que som enviats a anunciar l'Evangelí a tothom, i «no com qui imposa una nova obligació, sinó com qui comparteix una alegria, assenjala un horitzó bonic, ofereix un banquet desitjat» (Exhor. ap. *Evangelii gaudium*, 14).

Els deixebles-missioners de Crist porten sempre en el seu cor la preocupació per totes les persones de qualsevol condició social o fins i tot moral. La paràbola del banquet ens diu que, seguint la recomanació del rei, els servents van reunir «tots els qui van trobar, bons i dolents» (Mt 22,10). A més, precisament «els pobres, els invàlids, els cecs i els coixos» (Lc 14,21), és a dir, els darrers i els marginats de la societat són els convidats especials del rei. Així, el banquet nupcial que Déu ha preparat per al Fill, resta obert a tots i per a sempre, perquè el seu amor per cadascun de nosaltres és gran i incondicional. «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jn 3,16). Qualsevol, tot home o tota dona, és destinatari de la invitació de Déu a participar en la seva gràcia que transforma i salva. Només cal dir “sí” a aquest do diví i gratuït, revestint-nos d'ell com amb un “vestit de festa”, acollint-lo i permetent-li que ens transformi (cf. Mt 22,12).

La missió universal requereix el compromís de tots. Per això és necessari continuar el camí cap a una Església al servei de l'Evangelí completament sinodal-missionera. La sinodalitat és per ella mateixa missionera i, viceversa, la missió és sempre sinodal. Per tant, una estreta cooperació missionera resulta avui encara més urgent i necessària en l'Església universal, així com en les Esglésies particulars. Seguint la línia del concili

Vaticà II i dels meus predecessors, recomana a totes les diòcesis del món el servei de les Obres Missionals Pontifícies, que són els mitjans primers per a «infondre en els catòlics, des de la infància, el sentit veritablement universal i missioner, i de recollir eficaçment els subsidis per a bé de totes les missions, d'acord amb les necessitats de cadascuna» (Decr. *Ad gentes*, 38). Per aquesta raó, les col·lectes de la Jornada Mundial de les Missions, a totes les Esglésies locals, estan enterament destinades al Fons Universal de Solidaritat que l'Obra Pontifícia de la Propagació de la Fe distribueix després, en nom del Papa, per a les necessitats de totes les missions de l'Església. Demanem al Senyor que ens guiï i ens ajudi a ser una Església més sinodal i més missionera (cf. Homilia del sant pare Francesc en la clausura de l'assemblea general ordinària del Sínode dels Bisbes, 29 d'octubre de 2023).

Per últim, adreçem la nostra mirada a Maria, que va obtenir de Jesús el primer miracle, precisament en una festa de noces, a Canà de Galilea (cf. Jn 2,1-12). El Senyor va oferir als esposos i a tots els convidats l'abundància del vi nou, signe anticipat del banquet nupcial que Déu prepara per a tothom al final dels temps. Supliquem també avui la seva intercessió maternal per la missió evangelitzadora dels deixebles de Crist. Amb l'alegria i la sol·licitud de la nostra Mare, amb la força de la tendresa i de l'afecte (cf. Exhor. ap. *Evangelii gaudium*, 288), anem i portem a tots la invitació del Rei salvador. Santa Maria, estel de l'evangelització, pregueu per nosaltres!

Francesc

Roma, Sant Joan del Laterà, 25 de gener de 2024, festa de la conversió de sant Pau